

02007222

Z A P I S N I K
o primljenim obaveštenjima

Sastavljen kod ovlašćenog starešine Organa bezbednosti Vojne pošte 7280
KNIN dana 13.02. 1992. godine u 18.30 časova, na
osnovu člana 151. stav 2. Zakona o krivičnom postupku povodom
Ubistva porodice Čengić Drage dana 18.01.1992. godine u s. Ervenik, SO Knin

P r i s u t n i :

Ovlašćeni starešina OB kapetan I klase Dragomir Pećanac
Davalac obaveštenja vojni obveznik Travica Damir
Zapisničar GL Sladić Snježana

Pristupio je pozvan TRAVICA DAMIR čin v/o
od oca p. Dragomira rođen 26.08. 1957. godine u
Zadru opština Zadar SR Hrvatska
na službi u VP 4527 Knin sa boravištem u s. Ervenik

i pozvan da iznese sve okolnosti i činjenice koje su mu poznate u vezi sa predmetnim događajem, dobrovoljno je dao sledeća obaveštenja i pristao da se o tome sačini ovaj zapisnik:

"Siguran sam da se ubistvo porodice Čengić desilo u subotu, 18.01.1992. god. u s. Ervenik, tačnije u zaseoku Šašići, iz razloga što sam siguran da su baš tog dana poginuli tri mještanina s. Ervenik i to: Nebojša Kovačević, Rade Vrcalin i Kovačević Rajko. Njih trojica poginuli su u s. Rupe, koliko sam čuo prije podne, a ja sam za njihovu smrt saznao od Ilije Matijevića, od oca p. Bogdana, istog dana, oko 13,00 časova u Zadružnoj gostioni.

Nakon toga otišao sam svojoj kući, koja se nalazi u centru s. Ervenik, i u čijem prizemlju se nalazi gostiona "Taverna" koja je moje vlasništvo i obavjestio sam svoju sestru Mariju o tome šta sa čuo. Nakon toga sam krenuo prema kući Slobodana Kovačevića, od oca Lazara, koji je moj najbolji drug. Krenuo sam kod Slobodana Kovačevića, zvanog Čipe, s namjerom da ga obavjestim o tome šta se desilo našoj trojici momaka, te da shodno našoj ranijoj zakletvi koju smo dali jedan drugom ako se desi i jednom našem mještanu srpske nacionalnosti bilo šta, da ćemo protjerati i popaliti sve Hrvate iz našeg sela.

Slobodana Kovačevića, zvanog Čipe sam susreo na autobuskoj stanici u zaseoku Kovačevići s. Ervenik i tu sam ga obavjestio o smrti trojice naših mještana, te smo nas dvojica zajedno u mom privatnom automobilu marke "zastava 750", zelene boje, krenuli za Knin da dovezemo moju majku Milicu i da je dovezemo u s. Ervenik, pošto je prekosutra meni trebala biti slava

Travica Damir

sv. Jovan. Dok smo se Kovačević Slobodan i ja vozili iz s. Ervenik u Knin, koji je udaljen oko 40 kilometara, Kovačević Slobodan i ja smo se dogovorili da ćemo popaliti i ubiti preostale mještane s. Ervenik hrvatske nacionalnosti, a koji žive u zaseoku Šašići i Đakulovići.

02007223

U Kninu smo uzeli moju majku Milicu i iz Knina u s. Ervenik se vratili oko 17,00 časova. Odmah smo otišli u moju kuću, odnosno u kuhinju, gdje sam zatekao svoju sestru Mariju, zvanu Seka. Od prilike oko 18,00 časova kod mene u kuhinju su došli Travica Dragan, od oca Petra i Nebojša Travica, od oca Stevana. Travica Dragan i Travica Nebojša su došli kod mene u kafanu s namjerom da vide dali ima vina, da bi ga odnjeli kod kuće pokojnog Kovačević Nedjeljka. Kod mene su se njih dvojica zadržali oko desetak minuta. Ja sam im rekao da imam vina i da ću ja to vino odvesti kući pokojnog Kovačević Nedjeljka, odnosno njegovom ocu Đuri.

Dok smo u kuhinji moje kuće sjedili Kovačević Slobodan i ja bili smo obučeni u civilnu odjeću, odnosno Slobodan je na sebi imao farmerice i jaknu, a ja žutu kožnu jaknu i somotne hlače krem boje.

Oko 18,30 minuta Kovačević Slobodan i ja smo, utočivši 50 litara vina u plastični kanjistar, utovarili vino u moj auto i krenuli ka kući pokojnog Kovačević Nedjeljka.

Nakon što smo stigli kući pokojnog Kovačević Nedjeljka izrazili smo saučesće njegovoj porodici, a zatim nakon oko sat vremena smo Kovačević Slobodan i ja mojim automobilom otišli njegovoj kući. Dok smo bili u kući pokojnog Kovačević Nedjeljka Slobodan je rekao da ide svojoj kući da bi se presvukao, odnosno obukao uniformu i uzeo naoružanje da bi smo kasnije išli zapaliti i pobiti Hrvate koji su ostali u našem selu, a ja sam ga pitao kad ćemo ići. Neposredno nakon toga Kovačević Slobodan i ja smo sjeli u moj automobil, ja sam vozio i odvezao ga njegovoj kući. Autom sam stao ispred Slobodanove kuće, Slobodan je izišao iz auta, otišao u kuću da se presvuče u vojničku uniformu i uzme naoružanje odnosno maskirnu uniformu. Nakon 5-10 minuta Slobodan je izišao iz svoje kuće i sjeo u moj automobil. Bio je obučen u šarenu, odnosno tamno maskirnu uniformu, čini mi se na nogama je imao vojničke čizme, oko pasa je imao vojnički opasač na kojem je sa lijeve strane imao futrolu sa nožem, a da li je imao bombe nisam siguran. Odmah nakon što je Slobodan sjeo u moj automobil, Slobodan je odložio svoju automatsku pušku sa sklapajućim kundakom na zadnje sjedište mog automobila i ja sam krenuo prema svojoj kući s namjerom da se ja presvučem i uzmem oružje, te da tako opremljeni izvršimo svoju raniju namjeru i dogovor da zapalimo kuće mještana hrvatske nacionalnosti i da mještane hrvatske nacionalnosti koji su ostali u našem selu ubijemo.

Poznato mi je bilo da su u s. Ervenik, odnosno u zaseoku Šašići ostali Drago Čengiđ, njegova žena Nevenka i dvoje maloljetne djece, od kojih je stariji sin išao u osnovnu školu u s. Ervenik, a mlađji sin imao 4-5 godina. Predpostavljao sam da se u zaseoku Đakulovići nalazi porodica Pavla ili Petra Đakulovića, da u zaseoku Čengiđi Josip i Mara Čengiđ, stariji ljudi, otac i majka od Drage Čengiđ. Poznato mi je bilo da je Drago Čengiđ, od oca Josipa bio hrvatske nacionalnosti, a da je njegova supruga Nevenka, rodom iz s. Krupa, SO Obrovac, bila srpske nacionalnosti.

Kada smo došli mojoj kući, i ja i Slobodan riješeni da idemo kod navedenih Hrvata i da ih pobijemo, sjeli smo u kuhinju moje kuće. Dok smo Slobodan Kovačević i ja, zajedno sa mojom majkom i mojom sestrom sjedili u kuhinji, najvjerovatnije u jednom momentu ja sam otišao iz kuhinje i otišao u jednu sobicu pored gusterne, u kojoj sobici mi se nalazio kratež i trenerka crne boje, kao i čizme krem boje.

Đakulović

U toj sobici mi se nalazio, pored kratača, i jedno pakovanje eksploziva "TNT", u koje sam stavio detonatorsku kapislu i kordu dužine 20-30 centimetara negdje oko Nove 1991./1992. godine. U toj sobici sam se presvukao, osnošno preko odjela koje sam imao na sebi obukao crnu trenerku, obuo žute čizme i u džep od donjeg djela trenerke stavio jedan komad ženskih, crnih, čipkastih hulahopki, koji mi je služio kao maska za lice, a kojeg sam i u prethodnim akcijama vezivao oko glave i koje su mi služile da sakriju lice da me neko nebi otkrio, odnosno prepoznao. Pored navedenog uzeo sam kratač, tj. skraćenu lovačku pušku koju sam napravio prije oko 1,5 godina, a koji sam koristio u lovu na zečeve, a jednom prilikom u toku prošle godine išao sam na gadjanje sa momcima iz sela u rejon zvani Brdar. Moj kratač ima dvije cijevi vodoravno položene, napinje se pomoću tzv. vukova, odnosno kokota, a drška je skraćena i oblikovana za jednu ruku. Moj kratač je u toku ljetnih mjeseci prošle godine nehotice pogodjen iz automatske puške u drveni podkundak, tako da sam svoj kratač popravljao, brusio i nije bio sposoban za ispaljivanje metaka jedno vreme. Iz te sobice uzeo sam i jedno pakovanje "TNT", a pištolj "CRVENA ZASTAVA", kalibra 7,65 mm sam uzeo najverovatnije iz košare koja se nalazi na podiju za muziku, te sam ga stavio ili za pojas ili u džep unutrašnjih pantalona, jer nisam imao futrolu za njega. Pištolj "CRVENA ZASTAVA", kalibra 7,65 mm, dobio sam početkom ove godine od Kalinić Željka, koji živi u Obrovcu, preko puta zgrade SUP-a Obrovac.

Pored nabrojanog oružja posjedujem i jednu snajpersku pušku M 76, koju sam zadužio u svojoj jedinici, ali pošto sam iz te jedinice otišao krajem novembra 1991. godine, ja sam tu pušku bez ičijeg odobrenja i znanja donio svojoj kući. Ručni bacač "ZOLJA" sam takodjer donio iz jedinice, a da nisam nikoga od starešina pitao niti me je bilo ko od mojih pretpostavljenih starešina odobrio. "Zolju" sam čuvao u kuhinji iza ulaznih vrata, a kad sam se oblačio "Zolja" se nalazila okačena na zid sobice, te sam i nju ponio sa sobom i dao je ili Slobodanu ili Nebojši, ne mogu se tačno sjetiti. Kada sam se obukao i ponio navedeno oružje sa sobom kroz prozor u kuhinji mahnuo sam rukom Kovačević Slobodanu i čini mi se Travica Nebojši, koji je vjerovatno u međuvremenu stigao, te su njih dvojica izašli iza kuće, kod gusterne gdje smo se i sastali. Kada smo njih dvojica izašla stali smo kod gusterne i tada sam ja Travica Nebojši, zvanom Nebesilo, rekao da idemo u zaseoke Čengići i Đakulovići da zapalimo kuće Hrvata i da ih pobijemo, te sam Nebojši i Slobodanu zapretio riječima: "Nemojte da bi ko od vas progovorio, ili to bio ja ili vas dvojica, znate šta poslije ovog može biti!" Na tom mjestu smo se dogovorili kuda da idemo do kuće Drage Čengića, te smo se dogovorili da idemo kroz vinograde i preko livada, da nas eventualno ko nebi vidio, a zatim da produžimo u zaseok Dakuloviće, te da onda produžimo do kuće Josipa Čengića, oca od Drage Čengića.

Kada smo se dogovorili kako i gdje da idemo i šta da radimo krenuli smo prema kući Drage Čengića preko vinograda i livada i izašli na glavni put koji izvodi iz s. Ervenik ka zaseok Šašići kod kuće Branka Balaća odakle smo prikriveno, pored puta, uz ograde, s ciljem da nas niko nevidi došli do ograde dvorišta Drage Čengiće. Slobodan Kovačević koji se kretao na čelu naše trojke prvi je došao do ograde i nogom udario u drvena vrata na ogradi, ušao u dvorište Drage Čengića i krenuo kroz dvorište pravo prema ulaznim vratima kuće Drage Čengića, koja se nalazi na udaljenosti od oko dvadesetak metara od ograde. Za Slobodanom u dvorište Drage Čengića ušao sam ja, a zamnom Travica Nebojša. Slobodan Kovačević se počeo spuštati niz stepenice ka ulaznim vratima Drage Čengića, ja sam išao za njim, dok je Nebojša Travica zaostao iza mene 5-6 metara s desne strane gledano u pravcu ulaznih vrata kuće.

Travica

02007225

Kat
10/1

U trenutku kada je Slobodan došao do ulaznih vrata kuće Čengić Drage ja sam se iza njega nalazio na oko 3 metra odnosno na početku stepenica koje se spuštaju ka ulaznim vratima kuće Drage Čengića i dobro se sećam rekao sam Travica Nebojši, koji se nalazio iza mene da on ostane tu, a ja sam krenuo za Slobodanom i počeo da se spuštam niz stepenice ka ulaznim vratima.

Nisam siguran da li je vrata otvorio Drago Čengić sa unutrašnje strane ili njegova supruga Nevenka, a moguće je da je Slobodan Kovačević nasilno otvorio vrata i odmah nakon toga ja sam čuo Slobodana Kovačevića kako iz sveg glasa povikao: "Hoće li se vratiti ustaše, majku vam jebem!" Odmah iza toga začuo sam, ne sjećam se tačno, ali mislim dva ili tri kratka rafala ispaljena iz automatske puške. U tom momentu ja sam već došao iza ledja Slobodana Kovačevića koji se nalazio na oko 2 metra u kući od ulaznih vrata i tada sam vidio lijevo od mene za oko 2,5 metara Dragu Čengića koji je bio u polusjedećem položaju naslonjen djelom ledjima na krevet i na zid i iz vrata i grudi je tekla krv, činim se da nije davao nikakve znake života, a pored Drage sa njegove lijeve strane sa glavom na Draginim grudima u poluležećem stavu je ležao najverovatnije Dragin stariji sin koji takodjer nije davao znake života. Nevenku Čengić sam vidio pravo ispred mene da u polustojećem stavu drži mladjeg sina u naručju, i vidio sam da je i Nevenka, a i mladji im sin krvavi i vidio sam lijevo od Nevenke na zidu tragove krvi. Zaboravio sam reći da je i stariji njihov sin bio krvav svugdje po tijelu. Nevenka, a i čini mi se i njihov mladji sin su davali znakove života. Kada sam vidio Dragu Čengića i njegovog starijeg sina iz svog krateža sam prema njima dvojici ispalio jedan metak iz krateža, a zatim sam pored Slobodana sa iste udaljenosti kao i prema Dragi, znači sa oko 2-3 metra ispalio drugi metak iz krateža. I poslije mog pucnja prema Nevenki i mladjem djetetu Nevenka je i dalje stajala na nogama. Dobro se sjećam da je glava djeteta kojeg je Nevenka držala u naručju u odnosu na mene bila na lijevoj strani njenih grudi upravo u pravcu gdje sam ja ispalio drugi metak iz krateža, neposredno pored Slobodana, kojeg zamalo nisam pogodio. Dobro se sjećam da sam vidio kada je Slobodan Kovačević prišao Nevenki Čengić, uhvatio je lijevom rukom za kosu, a u desnoj ruci se nalazio njegov nož koji je on stavio na grlo Nevenke Čengić i rekao joj je koliko se sjećam sledeće: "Jebem li ti majku ustašku, oće li se vratiti ustaše, sad ću te ja zaklati!" Čuo sam da je Nevenka krkljala, a vidio sam da je Slobodan držeći za kosu pridigao Nevenku iz polustojećeg stava i svo vrijeme dok joj je to govorio držao joj je nož pod vratom, koliko se sjećam oštricom noža i palcem desne ruke okrenutim u lijevo. U tom momentu ja sam se nalazio kod izlaznih vrata iz kuće Drage Čengića i rekao sam Slobodanu Kovačeviću, koliko se sjećam: "U pičku materinu, ajdemo ća", a Slobodan mi je, koliko se sjećam, odgovorio riječima "Samo ću malo". Cijelo vrijeme dok je Slobodan Kovačević držao nož na vratu Nevenki Čengić, Nevenka je u svom naručju držala svog mladjeg sina. Zaboravio sam da kažem da dok je Slobodan Kovačević prilazio Nevenki i držao joj nož na vratu ispod lica ja sam za to vrijeme uspio svojim upaljačem otvorenim plamenom zapaliti pokrivač na kauču koji se nalazio lijevo od ulaznih vrata u kuhinju Drage Čengića, a na koji je bio naslonjen Drago Čengić i njegov stariji sin. Moguće je da sam se, da bih lakše zapalio prekrivač na krevetu, potpomogao jednim malim plastificiranim stolnjakom, na način da sam prvo njega zapalio otvorenim plamenom svog upaljača, a zatim prinio zapaljeni stolnjak pokrivaču kreveta i na taj način ga zapalio. Prije nego što sam zapalio krevet ja sam bio svjestan da ako zapalim krevet izgoriće sve u toj prostoriji, pa tako i tijela Čengić Drage i njegovog starijeg sina koji su se nalazili naslonjeni na krevet.

Zaboravio sam da kažem da kada sma rekao Slobodanu Kovačeviću da izlazimo napolje, on je meni rekao "Samo ću je malo naklati!".

Apalij

ne ja
koje
ao sam
uo

Kada sam se uverio da sam dobro zapalio krevet u kuhinji kuće Drage Čengića ja sam izašao uz stepenice iz kuće Drage Čengića i krenuo prema Nebojši Travici koji se nalazio sa lijeve strane kada se gleda od izlaza iz kuće, tačnije na nekoliko metara od kućice za psa. Nebojša Travica, to sam siguran, nije ulazio u kuću. U tom momentu, kada smo već prekoračili preko ograde dvorišta Drage Čengića počeo je lajati pas i ja sam rekao Nebojši Travici da ubije psa i zatim sam izvadio svoj pištolj i ispalio u pravcu psa nekoliko metaka. Koliko se sjećam ja sam prvi počeo pucati u psa, ali mi se pištolj zaglavio, te sam uzeo pištolj od Nebojše i ispalio u psa još 2-3 metka, nakon čega je pas prestao da laje.

Upravo u momentu kada sam završio sa pucanjem u psa do nas je došao Slobodan Kovačević, tačnije on još nije prešao preko ograde, već je bio u dvorištu Drage Čengića, kada sam ja začuo gledajući prema ulaznim vratima kuće lijevo od kuće jecanje i krkljanje, a koje je, u to sam siguran proizvodila Nevenka Čengić svojim glasom. Sjećam se dobro da sam Slobodanu Kovačeviću rekao: "Idi vidi jeli ono Nevenka i završi posao!", a moguće je da sam mu rekao "... dokrajči posao!".

Kada sam to rekao Slobodanu Kovačeviću Nebojša i ja smo krenuli polako putem prema zaseoku Đakulović i nakon što smo prošli dvadesetak metara tim putem iz pravca odakle se čulo Nevenkino jecanje, odnosno od kokošinjca ili svinjca Drage Čengića, čuo sam jedan rafal iz automatske puške.

Ubrzo iza toga sustigao nas je Kovačević Slobodan i dobro se sjećam u lijevoj ruci je držao svoj nož, pokazao meni i Nebojši krv na tom nožu, a zatim je obrisao nož, nesjećam se čime i vratio ga u korice noža. Dok je Kovačević Slobodan na tom mjestu držao nož u ruci pokazao nam je pokretima ruku i nožom kako je Nevenku Čengić držao za kosu i kako je zamahnuo nožom kada joj je presjekao grkljan, pri tome rekavši "Preklao sam je!" Ne mogu tvrditi šta je tačno Slobodan Kovačević poslije navedenih riječi izjavio, ali znam da je rekao riječi u kojima je tvrdio da je Nevenka Čengić sigurno mrtva.

Prema zaseoku Đakulović prvi sam ja krenuo, a za mnom Nebojša Travica i Slobodan Kovačević. Dok smo se kretali prema zaseoku Đakulović ja sam njima dvojici govorio kako sam pucao prvo u Dragu Čengića, a zatim u Nevenku Čengić i kako za malo nisam pogodio Slobodana Kovačevića kada sam pucao u Nevenku. U zaseok Đakulović prvi sam ja ušao, a za mnom ostala dvojica. Kada smo došli do kuće Pavla ili Petra Đakulovića ja sam ugledao stogove sijena iznad kuće i rekao sam Nebojši Travici i Slobodanu Kovačeviću da ja idem da zapalim sijeno, a oni su otišli po okolnim kućama koje su povezane i počeli, vjerovatno kao i ja da ih pale. U momentu dok sam ja palio 4-5 stogova sjena začuo sam izuzetno jaku detonaciju za koju sam malo kasnije saznao od Slobodana Kovačevića da potiče od ručnog batača "Zolja", koju je Slobodan Kovačević ispalio u stambeni dio kuće Petra ili Pavla Đakulovića, gdje se nadao da u tom dijelu gdje je "zolja" pogodila spavaju supruga i sin Pavla ili Petra Đakulovića, kao i on sam. Nakon toga ja se dobro sjećam da sam otišao do jedne od štala u kojoj se nalazila stoka, najverovatnije telad, i zapalio sam krov od te štale koji je bio napravljen od svežnjeva slame, a iz štale sam čuo mukanje goveda, ali nisam otvorio vrata da stoka iz štale izadje, te su vjerovatno i životinje izgorjele sa štalom. Krov od te štale sam zapalio upaljačem koji sam prethodno posudio od Nebojše ili Slobodana, pošto se moj upaljač istrošio prilikom prethodnog paljenja stogova sjena, te sam ga bacio.

Nakon što smo završili paljenje kuša po zaseoku Đakulović ja sam pitao Ko-

vačević Slobodana "Čipe gdje ćemo, oćemo li prvo kod Josipa ili kod Pere Jurišića?", na šta mi je Slobodan odgovorio "Idemo redom". Nisam siguran, ali mislim da su se tada začule jedna ili dvije jake detonacije iz pravca zaseoka Čengića. Krenuli smo sva trojica prema zaseoku Čengići sporednim puteljcima i upravo kada smo izašli na glavni put koji izvodi iz s. Ervenik prema zaseoku Čengići čuli smo rad automobilskog motora. Kada smo izašli na taj put iz pravca zaseoka Čengići do nas je došlo vozilo i pošto su nas momci iz tog auta prepoznali, auto se zaustavilo. U autu marke "zastava 101", zelene boje bili su kao vozač Nikola Travica, od oca Stevana, zvani Nito ili Mauna i kao suvozač Travica Željko, od oca Nikole, zvani Žorž. Nesjećam se tačno da li je Nebojša ili Slobodan pitao Nikolu ili Željka o kakvim se eksplozijama radi, a Nikola Travica je rekao da su oni bacili dvije bombe na traktor vlasništvo Josipa Čengića, te da su zapalili nešto kod Pere Jurišića. Ne sjećam se tačno ko je od nas trojice koji smo bili u grupi izrazio sumnju da su oni zapalili kuću Petra Jurišića i ko je od nas trojice predložio da se vratimo do kuće Josipa Čengića i da dovršimo započetu "akciju".

Kada smo došli do kuće Josipa Čengića dobro se sjećam da je Nebojša Travica ušao u kuću Josipa Čengića, a ja sam sa lijeve strane Josipove kuće zapalio krov pojete u kojoj nije bilo stoke. Svi smo palili staje, pojate i unutrašnjost kuće Josipa Čengića, nakon čega smo izišli ispred kuće Josipa Čengića i tada nam je Slobodan Kovačević rekao da je pustio plin i da se udaljimo od kuće. Travica Nikola i Travica Željko su sjeli u automobil i otišli, a nas trojica smo pješke otišli prema s. Ervenik. Kada smo prišli s. Ervenik, odnosno njegovom centru. Išli smo sporednim putevima s ciljem da nas ko nebi primjetio i prepoznao. Kada smo došli do kuće Ivica Ivankovića koju smo Slobodan Kovačević i ja zapalili još u maju ili junu mesecu 1991. godine, ne sećam se tačno, ali mislim da sam rekao Nebojši i Slobodanu da je ovo bila prva naša akcija. Zatim smo nastavili kretanje kroz vinograde i preko livada i došli do kuće Save Šašića odakle se vidjela jaka vatra od zapaljenih kuća u zaseoku Đakulovića, kao i zapaljena kuća Drage Čengića i tada je, koliko se sjećam sva trojica smo opsovali Hrvate i nije nam bilo žao što njihove kuće gore. Kada smo prišli centru sela Ervenik ja sam Slobodanu i Nebojšu upitao gdje ćemo, našta mi je Nebojša rekao da će ići svojoj kući, a ja sam rekao da ćemo Slobodan i ja ići u kuću pokojnog Nedjeljka Kovačevića, kako smo i uradili. Rastali smo se u kuhinji moje kuće. Odmah kada sam ušao u dvorište moje kuće, otišao sam u malu sobicu i tamo sam skinuo čizme i trenerku, te odložio kratež i pištolj.

Ne sjećam se tačno kada, ali sam siguran da sam Slobodanu Kovačeviću, a možda i Nebojši Travici govorio da ću morati uništiti svoj kratež, na način da u cijevi krateža stavim kugle koje se koriste za ubijanje divljih svinja, ispalim ih i na taj način prouzrokuje rasprskavanje obiju cijevi, a sve s ciljem da prikrijem dokazni materijal o ubistvu porodice Čengić, odnosno da uništim kratež iz kojeg sam pucao na Dragu i Nevenku Čengić i njihovu djecu.

Automatska puška sa sklapanjućim kundakom 570926 koju mi vi pokazujete vjerovatno nije puška koju je Kovačević Slobodan nosio sa sobom prilikom ubistva porodice Čengić, jer bih ja njegovu pušku prepoznao po tome što se na drvenoj oblozi njegove automatske puške nalazi izgravirani dvoglavi orao, kojeg je sam Slobodan izrezbario. Remnik koji se nalazi na automatskoj pušci koju mi vi pokazujete je sigurno remnik koji je bio na automatskoj pušci koju je Kovačević Slobodan nosio prilikom ubistva porodice Čengić, a poznajem ga po tome što je to remnik od snajperske puške koji sam kod Slobodana često puta

vidjao.

Nož koji mi vi pokazujete a koji je dužine oko 35 centimetara od čega oštrica dužine oko 20 centimetara, a drška oko 10 centimetara je sigurno nož vlasništvo Kovačević Slobodana, a kojim je Kovačević Slobodan zaklao Nevenku Čengić. Dobro se sjećam da je Kovačević Slobodan kada smo izašli iz dvorišta Drage Čengića upravo taj nož pokazivao meni i Nebojši Travici i pokazivao njime kako je zaklao Nevenku Čengić, a upravo na tom nožu, odnosno na njegovom sječivu nalazila se krv. Siguran sam takodjer da futrola od noža kojeg mi pokazujete pripada Slobodanu Kovačeviću a poznajem je po tome što je Slobodan Kovačević nju napravio od vojničkog opasača, spojio stranice korica metalnim nitnima koje mi zovemo rabatini i na kojim je Kovačević Slobodan isertao štiti i u njemu "4S".

Snajperska puška serijskog broja H-30693 koju mi vi pokazujete je sigurno moja snajperska puška, a koju prepoznajem i po tome što sam na nosaču optičkog nišana zarezao dvije crtice kao znak za sebe dokle da guram optički nišan na nosaču da bi optički nišan bio stabilan. Optički nišan serijskog broja 30693 je optički nišan koji se nalazio kod mene na snajperskoj pušci.

Pakovanje eksploziva na kojem piše "HIGH EXPLOSIVE TNT 1 POUND NET CORPS OF ENGINEERS, U.S.A. DANGEROUS" sa crvenom kordom i detonatorskom kapislom uvučene u njega je sigurno eksploziv koji sam ja posedovao, a prepoznajem ga i po tome što se na spoljnoj površini eksploziva vidi trag razlivenog ulja za pušku koje mi se po tom pakovanju eksploziva prosulo u oktobru mesecu 1991. godine.

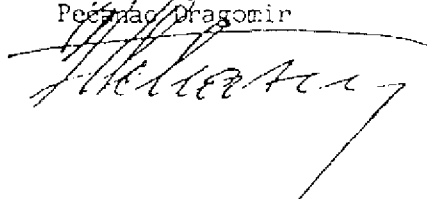
Kratež tj. skraćena lovačka puška koju mi vi pokazujete je sigurno moje vlasništvo. Prepoznajem ga po tome što sam na njemu mjenjao drveni podkundak, kojeg prepoznajem po zarezima na njemu, zatim ga prepoznajem po tome što je na sredini cijevi jedna brušena površina koju sam ja brusio prije oko 1 godinu zbog toga što je na tom mjestu kratež bio pogodjen metkom iz automatske puške, zatim ga prepoznajem po dršci koju sam lakirao, a prepoznajem ga i po opštem izgledu. Moj kratež koristi municiju kalibra 16 mm i ja sam prilikom ubistva porođice Čengić koristio lovačku municiju kalibra 16 mm sa krupnom sačmom kalibra 7,62 mm, popularno zvana "MUNICIJA PP", a kojih kugli 7,62 mm u jedno lovačku patronu staje 9 komada. Siguran sam da sam iz krateža kojeg ste mi vi pokazali, a koji je moje vlasništvo pucao u Čengić Dragu, Čengić Nevenku i njihovu djecu dana 18.01.1992. godine oko 20,00 - 20.30 časova.

Vezano za predmetni događaj nemam više ništa izjaviti, izjavu sam slušao dok je diktirana u zapisnik, a i čitanjem sam se uvjerio da u potpunosti odgovara mojim navodima datim u iskazu, te je prihvatam kao svoju što potvrđujem svojeručnim potpisom."

Završeno u 00,30 časova dana 14.02.1992. godine.

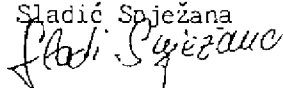
OBAVEŠTENJA PRIMIO:

kapetan I klase
Pećanac Dragomir

ZAPISNIČAR:

GL na službi u JNA
Sladić Snježana

OBAVEŠTENJA DAO:

vojni obveznik
Travica Damir

